

LES PROPOSTES DEL PCC

PER A UN

FRONT D'ESQUERRES

VOTA COMUNISTA

PARTIT DELS COMUNISTES DE CATALUNYA

Les propostes del PCC per a un Front d'Esquerres

Construir la major aliança entorn de la classe obrera per fer possible una política de transformacions polítiques i socials, vet aquí una constant dels comunistes al llarg de la nostra història. Voluntat unitària basada en els moviments de masses, a dins d'aquests i per contribuir a la seva mobilització. Així va ser sota el franquisme i vam saber empenyer cap a la democràcia. Això va fer de la societat catalana una societat ampliament mobilitzada contra el franquisme, com ho demostra l'adhesió majoritària de tots els sectors polítics i socials a l'Assemblea de Catalunya, malgrat la debilitat organitzativa d'aquesta oposició. És clar que la situació d'aleshores no era pas la mateixa que la d'ara, i cal distingir el diferent caràcter de classe de l'Assemblea de Catalunya i del Front d'Esquerres.

La renúncia a la ruptura amb el règim franquista i l'acceptació de la reforma van comportar la *pèrdua de la tradició unitària* del poble de Catalunya i van permetre que la burgesia continués tenint un paper dirigent. Es va substituir el programa de transformacions per la política de pactes socials, la política de participació per la delegació de la política. Es va trencar la coordinació existent entre les diverses forces per impedir la força política que això representava. Es va desorganitzar i desmobilitzar les organitzacions socials, se les va ficar en la via morta de l'electoralisme i el poble va veure que perdia el suport dels partits d'esquerra parlamentària que corren al darrera dels vots, però no defensen els interessos dels treballadors ni els donen la possibilitat de participar en l'elaboració política; tot plegat els va deixar sense perspectives d'acció. S'anaren desmuntant les relacions unitàries aconseguides durant la lluita franquista, es dividí la classe obrera i se la dirigí cap al pactisme. Avui, la tasca principal és reconstruir la unitat de classe i la unitat de l'esquerra.

Els que detenten el poder necessiten la divisió de la classe obrera i la desorganització dels treballadors. D'aquesta manera s'obre camí el seu missatge d'integració i d'acatament. Però quan els treballadors estan units i organitzats, se saben forts *per defensar el seu futur*. És per això que comprenen que és impossible avançar en una política de transformacions sense organitzar el poder dels que n'han de ser els protagonistes: les masses i la classe obrera en primer lloc.

La política de gestió dels interessos dels monopolis practicada ara pel govern del PSOE i anteriorment per la UCD, amb el suport en les qüestions fonamentals de la burgesia catalana al llarg de tot el període de transició, condueix a una situació de dependència política, econòmica i cultural d'Espanya respecte a l'imperialisme, ha fet augmentar l'atur fins a tres milions de persones, retalla les conquestes socials, limita les llibertats públiques i sindicals, manté en l'aparell de l'estat importants sectors provinents del franquisme, accentua els aspectes més centralistes de l'anomenat Estat de les Autonomies, etc. Aquesta política perjudica els treballadors, pa-

gesos, comerciants, petits i mitjans empresaris i el treballadors de la cultura a favor d'una minoria de la població constituïda per l'oligarquia terratinent i financera i les transnacionals.

A Catalunya, tot i que l'esquerra era àmpliament majoritària des del punt de vista social i fins i tot a les primeres eleccions, la buguesia ha continuat amb l'hegemonia en el conjunt de la societat i ha capitalitzat el procés de transició.

Des del 1983, el PCC va proposar una política que permetés de frenar l'ofensiva duta a terme per la burgesia catalana. El govern de Jordi Pujol no sols no respon a les exigències de la classe obrera, dels pagesos, dels professionals, dels treballadors de la cultura, de la petita i mitjana empresa, és a dir, de la majoria de la societat, sinó que expressa així mateix el lligam, per interessos de classe, de la burgesia catalana amb l'espanyola i amb les transnacionals. Enfront d'aquest govern, els interessos socials representats per l'esquerra són objectivament majoritaris i expressen, per tant, la necessitat i la possibilitat d'anar conformant una alternativa transformadora a l'actual majoria convergent. És per això que cal plasmar una plataforma política de punts bàsics que permeti la recomposició de les forces i moviments socials i polítics d'esquerres, encara massa dispersos avui dia, i començar a cobrir el gran buit polític produït per la política de la socialdemocràcia i del reformisme.

És per això que el PCC va plantejar la plataforma dels Set Punts per una política d'Esquerres com a única alternativa possible en l'etapa que vivim, basada en uns plantejaments de caràcter democràtic, antimonopolista, antiimperialista, nacional i unitari. La divulgació d'aquesta alternativa, de manera lenta però necessària, ha començat a fer camí en el terreny de l'acció i del debat.

La política que defensem els comunistes des del V Congrés, que es va consolidar en el VI Congrés, que va rebre la confirmació en la reunió del ple del Comitè Central del PCC celebrat el juliol del 1983, i més tard en el VII Congrés, es va obrint camí en diversos sectors de l'esquerra, estigui organitzada o no. L'endegament d'aquesta política va estretament lligat a l'existència i consolidació del PCC. Els comunistes tenim clara la responsabilitat que ens correspon pel fet que hem mantingut enlaire la bandera de la unitat de l'esquerra quan la major part de les altres forces d'esquerres estaven empantanagades en una política de consens amb la dreta i preconitzant la via del pacte social com l'única política possible. La bandera de la unitat de l'esquerra es correspon amb el més elemental sentit comú dels treballadors, que els diu que la unitat és l'única garantia de la seva força. El PCC ha tingut clara aquesta qüestió i, per tant, no ha hagut d'inventar-se aquesta alternativa política del no-res, després dels resultats del referèndum i de la vaga general del 20 de juny. L'àmplia unitat aconseguida en aquestes lluites es corresponia amb els sentiments dels treballadors, però també amb la política que defensa el PCC.

Un front d'esquerres no avançarà sense un partit comunista fort, capaç d'articular totes les forces socials i polítiques en la lluita per un programa d'esquerres. És per això que pren importància la necessitat d'un PCC més fort, més ampli i organitzat. Aquesta és una tasca d'importància cabdal en aquest període.

Amb la proposta de Front d'Esquerres, el PCC ha fet un pas endavant en la concreció d'aquesta política unitària basada en l'experiència de les mobilitzacions per la

pau i el desarmament i la sortida de l'OTAN fetes durant el 1985, dels moviments en defensa de la salut i l'escola pública, de la vaga general del 20 de juny a l'àmplia unitat política aconseguida el passat 11 de setembre. Aquestes experiències es resumeixen en la lluita de les forces d'esquerres unides en moments conjunturals o bé en sectors concrets sota uns lemes que es podrien resumir en *OTAN no, treball o subsidi, dret d'autodeterminació*. Es basa, així mateix, en els importants resultats del no en el referèndum, que demostren que la majoria del poble de Catalunya està contra la permanència del nostre país a L'OTAN, i representa també l'expressió d'un important front social d'esquerres que pugna de manera clara per un model de societat diferent. Considerats en ells mateixos, doncs, els resultats del referèndum representen una important reorientació del procés democràtic, i això exigeix un gran esforç de les forces polítiques per dotar de representació política l'ampli front d'esquerres. D'aquí la proposta del PCC d'unir les forces en un ampli Front d'Esquerres.

Un Front d'Esquerres per articular les forces polítiques i socials d'esquerres, que emmarqui, globalitzi i coordini la lluita pel programa d'esquerres i arribi a ser una *alternativa de poder d'esquerres*.

Un Front d'Esquerres entorn d'un programa transformador i organitzat de manera estable a nivell local, comarcal, sectorial i nacional de Catalunya, amb totes les forces polítiques i socials d'esquerres, els sindicats, associacions culturals, de veïns, esportives, de comerciants, moviments per la pau, ecologistes i catòlics progressistes i els demòcretes en general no afiliats a cap organització, etc.

Un Front d'Esquerres que creï les condicions necessàries per lliurar una batalla de fons contra l'hegemonia política i social que avui comparteixen a Catalunya de manera desigual CiU i la socialdemocràcia, organitzant entorn d'un programa transformador amplis sectors de l'esquerra i que articuli la participació i la mobilització dels treballadors i de les masses populars. Aquesta qüestió és massa important per reduir-la al problema d'una simple coalició electoral, encara que la unitat electoral de les forces d'esquerres sigui també una condició important per al desenvolupament del Front d'Esquerres i per dotar-lo de representació política a les institucions.

Un Front d'Esquerres no pas conjuntural i en funció d'un fet polític important, sinó solid i organitzat a tots els nivells, que inclogui totes les forces disposades a unint-se, amb l'única exclusió de les que així ho decideixin.

Front d'Esquerres que aplegui els tres corrents fonamentals de l'esquerra catalana: el corrent reformista, el nacionalista i el comunista. El paper vertebrador d'aquest front correspondria a ERC, PSUC, ENE, PCC i altres forces polítiques d'esquerres.

Front d'Esquerres que ha de treballar per aconseguir una hegemonia mobilitzadora i un elevat grau de cohesió social i d'organització enfront de la dreta, per la seva capacitat d'unir les forces que estiguin desposades a construir-lo i per la seva capacitat de mobilització per aconseguir els objectius marcats en el seu programa.

Front d'Esquerres que representi una nova manera de fer política amb la participació de les masses, articulant el poder popular d'acord amb la participació àmpliament democràtica dels seus diversos components.

Front d'Esquerres basat en un programa de lluita comuna, concebut no sols com a un programa electoral, sinó como un marc polític que defineixi clarament la poli-

tica que totes les forces es comprometen a defensar en els seus àmbits d'actuació, tot respectant la seva naturalesa, el seu programa i la seva independència.

Per contribuir a la construcció d'aquesta plataforma política unitària de l'esquerra, els comunistes oferim a la consideració del conjunt de l'esquerra el següent programa de caràcter democràtic, antimonopolista, antiimperialista i nacional.

1. Defensa de la sobirania nacional. Per la independència i la pau.

En l'últim període, els intents de l'imperialisme per incorporar Espanya d'una forma total al seu camp més immediat d'influència i a la seva estratègia bel·licista s'han intensificat considerablement. Hi ha comptat, per això, amb la política claudicant del govern i de la direcció del PSOE, que han acceptat l'herència del franquisme i la subordinació del país a L'estratègia mundial de l'imperialisme en el terreny econòmic, polític, cultural i militar, cosa que determina una situació de dependència del nostre país respecte als Estats Units. El conjunt de decisions i mesures del govern en matèria de política internacional, especialment la de mantenir-nos en l'OTAN, limita la sobirania nacional en el desenvolupament institucional i en les relacions internacionals, i en el terreny econòmic, amb la dependència cada cop més clara respecte a les transnacionals; ens involucra de manera directa en el bloc agressiu encapçalat pels Estats Units i suposa un agreujament de la tensió mundial, una expressió recent de la qual han estat els atacs a Líbia, que demostren que les raons per a la sortida d'Espanya de l'OTAN són vigents. (Cal criticar i rebutjar, així mateix, la permanència de la VI Flota dels Estats Units al Mediterrani.) Tot plegat fa impossible que Espanya jugui un paper en la lluita per la pau i ens obliga a augmentar les despeses militars, que suposen un 47% de les inversions reals del pressupost general de l'estat, les quals superen un bilió de pessetes anuals, amb l'afegit d'una inversió de 2,2 bilions en millora d'armament del 1982 al 1990. Aquest pressupost econòmic crea una més gran inflació i distorsió de les investigacions tecnològiques alhora que col·loca la naturalesa en perill de catàstrofes irreversibles. *Un malbaratament així hipoteca les possibilitats de tirar endavant un programa urgent per fer front a la crisi i acabar amb l'atur.*

La pau mundial ha estat i és un objectiu fonamental del moviment obrer i dels pobles, pel qual hem de lluitar sempre els comunistes. *La pau mundial i el desarmament estan estretament lligats al progrés i al benestar del poble d'arreu del món.* El PCC, fidel a la seva tradició, afirma que els interessos dels treballadors i del poble de Catalunya només poden ser defensats en matèria de política exterior sobre la base d'un programa de pau, independència, cooperació i solidaritat entre els pobles.

A Catalunya, com a la resta d'Espanya, la defensa d'un programa d'aquesta mena suposa: *una política exterior d'independència i defensa de la pau; neutralitat activa; dissolució activa dels blocs militars; sortida de l'OTAN, desmantellament de les bases nord-americanes i en concret, de ràdio Liberty; desarmament i revocació dels pressupostos militars extraordinaris destinats a armament, i augment de la inversió*

en programes civils de desenvolupament econòmic, social i cultural; respecte als principis d'independència i seguretat de tots els estats del món; firma per part de l'estat espanyol del Tractat de no Proliferaçió d'Armes Nuclears, com la desnuclearització i neutralitat del Mediterrani.

Les anteriors reivindicacions, que es troben profundament arrelades en la consciència d'àmplis col·lectius socials, ocupen una posició de primer ordre en la formació d'un programa d'esquerres. Així ho exigeixen els últims fets. És per això que una de les principals preocupacions de les forces d'esquerra ha de ser reforçar el moviment per la pau i participar-hi. Els comunistes coincidim en la dimensió internacional de la pau i en els objectius concrets que el moviment per la pau situa, com són ara la necessitat de prohibir la militarització de l'espai, la prohibició de la proliferació d'armes nuclears, l'acabament de proves d'explosions nuclears, la creació de zones lliures d'armes nuclears, la prohibició de l'ús i fabricació d'armes químiques i, en especial, la desnuclearització de la Península Ibèrica. Una política de pau exigeix el refús de les agressions de l'imperialisme a d'altres països.

Cal reclamar, així mateix, l'Estatut de Neutralitat per a Catalunya.

La integració d'Espanya a la CEE constitueix una peça clau en el procés d'integració progressiva i creixent de l'economia espanyola en la cadena imperialista. Aquesta integració col·loca Espanya en una posició de major dependència i subordinació en el marc de la desigual divisió del treball que impera a la CEE, perquè reforça encara més el domini del gran capital, sacrifica sectors econòmics i àrees geogràfiques senceres a les condicions imposades pels interessos dominants a la CEE; la fa instrument d'espoliació dels països de l'anomenat Tercer Món; provoca greus perjudicis econòmics entre la classe obrera, pagesos, petits i mitjans empresaris, i incrementa l'atur i la misèria; i, fet i fet, soscava la capacitat sobirana del nostre poble per donar solucions transformadores i nacionals a l'actual crisi capitalista. Per tot plegat, els comunistes proposem *la suspensió de l'actual procés d'integració i la sortida d'Espanya de la CEE, per tal de treballar en millors condicions per un nou ordre econòmic internacional.*

2. Creació i defensa de l'ocupació

Un altre dels punts imprescindibles en una política d'esquerres és *la creació i defensa de l'ocupació*. Cada dia es fa més urgent contraposar a la societat fonamentada en l'atur un model de societat basat en la *plena ocupació*. L'atur és avui dia, juntament amb l'amenaça de guerra, el problema més sentit pels treballadors. És un problema que afecta a famílies senceres de la més diversa condició social, encara que naturalment és a la classe obrera que li és més costós i difícil de suportar-lo. Dins una societat en atur, és d'allò més fàcil fomentar la insolidaritat i l'egoisme, promoure la drogadicció i la delinqüència, com també l'economia submergida.

Les retallades salarials i la reducció de despeses de caràcter social són la *tònica dominant en aquest últim període, i mentrestant han augmentat els beneficis em-*

presarials, fonamentalment de la banca. La divisió internacional del treball planejada per l'imperialisme col·loca Espanya en un lloc subaltern i implica la reestructuració salvatge de sectors industrials sencers, i en conseqüència llença a l'atur desenes de milers de treballadors. El govern del PSOE ha mantingut els aspectes més regressius del sistema fiscal espanyol que es regeix per la norma que pagui més qui en té més poc.

Cinsiderant que el primer dels drets humans és tener feina i viure dignament, l'aplicació d'aquest dret exigeix posar a disposició de l'interés públic els ingents mitjans econòmics que es destinen a la consecució dels beneficis privats per als sectors monopolistes.

El PCC proposa per al programa d'esquerres les següents mesures de caràcter econòmic: invertir el pressupost militar extraordinari, que en l'actualitat amb l'aplicació del Pla Estatègic Conjunt és de 3 bilions de pessetes, en obres públiques i en les diverses branques de la producció que garanteixin la creació de llocs de treball. Assegurar un subsidi equivalent al salari mínim vital a tothom que necessitant feina no se n'hi pugui donar. Apujar totes les pensions que no arribin al salari mínim interprofesional. Manteniment del poder adquisitiu dels treballadors amb la idea que tothom pugui treballar, aconseguir les 35 hores setmanals, i desaparició de la plurioocupació. Entendre que aquests plantejaments, en el marc de la realitat política i econòmica actual, van relacionats també amb la desaparició de l'economia submergida i de l'ocupació parcial, especialment entre els joves.

Per aconseguir tot això, cal lluitar per un pla de desenvolupament econòmic integral que nacionalitzi la banca privada, les companyies d'assegurances i energètiques, i aquelles altres empreses que tinguin un caràcter estratègic: nacionalització de totes aquelles empreses econòmicament viables que es trobin en crisi de descapitalització o de mala gestió empresarial; nacionalització o bé municipalització quan s'escaigui dels serveis públics per poder dedicar les seves possibilitats financeres al servei de la societat; defensa i manteniment del sector públic com a motor del desenvolupament industrial; control de les transnacionals i ajuda de la petita i mitjana empresa, invertint en empreses que formenten llocs de treball; foment del cooperativisme amb ajuda tècnica i econòmica; realització d'un gran esforç en la investigació científica i tecnològica capacitant i dotant, entre altres mesures, la universitat pública amb aquest fi; reforma fiscal basada en dos grans impostos directes i progressius: el que grava les rendes i el que grava el patrimoni de les persones i societats; orientació de la política de despeses dels pressupostos generals de l'estat al servei dels interessos del poble, amb atenció especial a les despeses socials.

Cal una nova política econòmica, nacional i no dependent, de defensa dels interessos dels treballadors i en primer lloc del dret al treball estable, sense discriminació per raons d'edat, sexe o idioma. En aquest sentit, el PCC considera que és imprescindible que el dret al treball i a la promoció professional de la dona sigui un dret real.

Per a nosaltres és irrenunciable el dret al treball dels joves, la seva promoció professional i la consecució d'un futur digne. Cal millorar les condicions de treball, modificant l'actual legislació laboral en un sentit progressiu. Cal desenvolupar la

seguretat social pública, actualment en crisi a causa del seu enfocament i de la seva deficient administració, entre altres pel deute de 500.000 milions de quota empresarial, la política de concerts amb centres sanitaris privats i la subordinació de la política farmacèutica als interessos de les transformacions del sector.

3. La reforma agrària

La reforma agrària constitueix una altra mesura clau i imprescindible per donar solució als greus problemes que pateixen els treballadors del camp, com també el conjunt dels petits i mitjans propietaris. És una mesura imprescindible per corregir les greus deficiències que pateix l'estructura de producció agrària com a conseqüència de la balança comercial del sector.

Tal com l'entenen els comunistes, significa posar fi a l'espoliació dels pagesos per part del capital financer i dels monopolis industrial i comercials i encetar una política dirigida a aconseguir una millor distribució de la terra.

A Catalunya, entenem que és necessari començar per:

a) L'expropiació de les gran finques i la creació d'un fons de terres per constituir unitats de producció.

b) Nacionalització de les indústries monopolistes de subministrament al camp d'adobs, llavors, maquinàries, etc.

c) Control públic dels mercats centrals i establiment del principi d'equiparació de rendes entre la ciutat i el camp.

d) Foment del cooperativisme relacionat amb la producció, transformació i comercialització.

Així mateix, cal tenir present totes aquelles mesures que millorin les condicions de treball en el camp:

democratització de tots els instruments d'intervenció com el Banc de Crèdit Agrícola i les comunitats de regants;

equiparació de la seguretat social agrària a la branca general de la seguretat social; garantia de treball als assalariats i, en el seu defecte, subsidi d'atur;

lleï de Contracte de Conreus que faciliti l'accés del pagès a la terra, especialment dels masovers, parcers, arrendataris, etc...posant especial èmfasi en el fet que el preu de l'arrendament serveixi per amortitzar la compra de la terra;

política financera unificada i en millors condicions, canalitzada per mitjà del Banc de Crèdit Agrícola amb crèdits i condicions que tinguin en compte les característiques especials del camp;

planificació de conreus i preus de garantia;

anular el pagament de les contribucions als petits pagesos, així com els drets reals d'herència familiar, amb la condició que els fills segueixin l'explotació;

modificació de la Llei d'Aigües aprovada fa poc per l'administració socialista, bàsicament en el sentit de democratitzar els organismes que controlen les aigües;

creació de l'Institut d'Investigació Agrària i Formació Professional Agrària Permanent en el camp;

abolició de les cambres agràries i institucions d'organismes de serveis agraris dependents de la Generalitat i dels Ajuntaments.

Totes aquestes mesures no pretenen sinó plantejar una visió global de la vida i la societat en el món rural, amb una cultura, un ensenyament, sanitat i urbanisme, així com de defensa de la naturalesa i de l'equilibri ecològic i un nivell de vida material que equipari els ciutadans del camp amb els de la ciutat.

4. Defensa de les llibertats

La defensa de les llibertats públiques, polítiques i sindicals és avui una necessitat de primer ordre si tenim en compte la involució que es produeix en aquest terreny, la qual es pot apreciar en la legislació desenvolupada pel govern socialista i en les actuacions quotidianes del Ministeri de l'Interior.

Al costat de lleis que mantenen el caràcter autoritari dels òrgans de l'estat, n'hi trobem unes altres que suposen un retrocés democràtic, com la Llei Antiterrorista, la Llei d'Administració Local o la Llei Electoral, per citar-ne només alguns exemples. En el terreny de les llibertats públiques, la Llei Antiterrorista serveix perquè es continuï practicant la tortura a les comisseries i a les presons, tal com s'ha denunciat de manera reiterada. Davant d'això *es dedueix la necessitat de l'anul·lació de la Llei Antiterrorista*.

Són molt greus, també, les limitacions que en l'exercici dels drets i llibertats laborals implica l'anomenada llei de Llibertat Sindical, la qual juntament amb les mesures adoptades pel govern sobre el treball eventual representa un retrocés respecte al ja retallat Estatut dels Treballadors.

Els comunistes entenem, doncs, que una política d'esquerres ha de contemplar *de manera decidida la defensa de les llibertats públiques, polítiques i sindicals promovent una sensibilització i mobilització en defensa d'aquestes*. És a dir, la lluita perquè s'assegurin les llibertats democràtiques, la defensa del dret al treball i els drets fonamentals dels treballadors, la plena igualtat de drets entre l'home i la dona, la separació real entre Església i Estat, la llibertat d'expressió, el dret d'informació i en particular l'amnistia als periodistes procesats, una llei electoral de representació proporcional i que contempli el dret de vot a partir dels 16 anys, la plenitud real dels drets civils i polítics per a la joventut, l'assistència d'advocat al detingut des del moment de la detenció.

El PCC defensa que la dona té el dret d'assumir la maternitat d'una manera lliure i conscient, dret que ha de garantir una llei d'interrupció voluntària de l'embaràs sense restriccions i de realització gratuïta.

Així mateix, el PCC està per la derogació de la llei d'Estrangeria, per la constitució d'una llei democràtica d'ordenació de les telecomunicacions, pel reconeixement per part de l'administració dels drets de totes aquelles persones represaliades per la lluita política durant el franquisme i per la rehabilitació de tothom que va lluitar en les guerrilles antifranyquistes.

en els aspectes clínics, hospitalaris, somàtico-psíquics i en definitiva terapèutics en un Servei Nacional de Salut de caràcter públic, universal, gratuït i de qualitat. En segon lloc, impulsar al màxim les prestacions a la salut en el seu aspecte preventiu de promoció i amb accent no mercantilista: la salut laboral, de la comunitat, mèdico-ambiental i social. En aquest sentit critiquem la situació actual de la sanitat i el tractament que hi fa l'Estat. Una política d'esquerres ha de promoure la lluita contra la drogodependència i l'alcoholisme.

El PCC denuncia els governants estatals i de la Generalitat per la seva política de subvenció a l'ensenyament privat i l'abandó a què se sotmet l'ensenyament públic a tots els nivells, des de la primària fins a la universitat. El PCC dona suport a la campanya "Defensem l'escola pública i la seva qualitat". El sistema escolar públic és brutalment selectiu i es mou amb un índex elevadíssim de fracàs escolar; la continuïtat dels estudis primaris accentua aquesta selectivitat en les dues opcions de BUP i FP i en la universitat, on solament hi poden accedir uns pocs estudiants que siguin fills de treballadors.

Els comunistes reivindiquem el tronc únic d'ensenyament, des del pre-escolar fins al 16 anys, amb l'establiment urgent d'un sistema educatiu en l'escolaritat bàsica obligatòria, en l'escola pública, gratuïta, democràtica, laica, pluralista, catalana i compensatòria, en la qual s'inverteixin tots els recursos humans i econòmics possibles que la converteixin en el sistema d'ensenyament de més qualitat del país.

El PCC considera imprescindible *la presència de la dona en la vida política i ciutadana*, i per tant considera que *el dret al treball i a la promoció professional de les dones* s'ha de fer real en contra de la tendència que la dona faci exclusivament les feines de la casa o es llogui en feines secundàries.

El PCC defensa que les dones tenen el dret d'assumir la maternitat de manera lliure i responsable.

En la societat capitalista i competitiva, ser pensionista o jubilat és de fet un pas cap a l'aïllament moral i econòmic i cap a la marginació. És necessari lluitar perquè l'estat assegurí l'existència de centres adequats d'esplai i lleure per a aquests pensionistes i jubilats, la instal·lació de serveis geriàtrics i socials i la fixació d'una pensió mínima a les persones que avui en dia no són ateses per la seguretat social.

La situació actual de la joventut es caracteritza pel fet que s'han aguditzat la contradicció entre les necessitats dels joves i la impossibilitat de satisfer-les en el marc del capitalisme. L'increment de l'atur juvenil, del fracàs escolar, l'escassetat de sortides professionals, etc...juntament amb la gran pressió ideològica que exerceix el capitalisme, genera en els joves l'individualisme, la marginació, la falta de perspectives d'un futur digne. El PCC lluita per la defensa dels drets de la joventut, incorporant els joves d'una manera decidida i organitzada a la lluita pels seus drets en el marc d'una política de canvi real.

És necessari una llei que protegeixi els emigrants a l'estranger des del punt de vista de les condicions materials, polítiques, laborals, etc. És a dir, una llei que miri per la plenitud dels drets dels emigrants espanyols a l'estranger.

Una política d'esquerres ha de propugnar una política cultural descentralitzada i participativa mitjançant el foment de la iniciativa popular. Ens manifestem, doncs,

5. Per un estat democràtic. Pel dret d'autodeterminació

El govern del PSOE, tot i que hi ha introduït modificacions, no ha operat cammena de democratització dels aparells de l'estat. Els comunistes considerem necessari per a una veritable política d'esquerres *la democratització dels aparells de l'estat. Democratitzar i renovar l'administració pública, l'exèrcit i l'aparell judicial continua tenint una importància cabdal*. En aquest sentit, exigim la reincorporació a les files de les Forces Armades dels militars de la UMD.

Davant del caràcter neocentralista i inoperant de l'actual Estat de les Autonomies, el PCC continuarà la seva lluita pel reconeixement sense condicions del dret d'autodeterminació i sobirania dels pobles d'Espanya. Sobre la base d'aquest reconeixement i en el marc d'una *república federal*, basada en la unió voluntària dels pobles, serà possible superar les actuals pensions i garantir la solidaritat.

L'existència de diverses nacions al nostre país no es pot pas resoldre amb una descentralització administrativa parcial i indiferenciada. Una veritable solució al problema exigeix una *àmplia llibertat de decisió en relació a les qüestions pròpies de cada comunitat*.

Així, a Catalunya exigim exercir el principi d'autodeterminació, i exigim al mateix temps la plena aplicació de l'estatut, així com la llibertat per decidir en totes aquelles qüestions que es refereixen al territori, com la defensa de la qualitat de vida, o qüestions nacionals internes, com la dissolució de les cambres agràries o de la defensa des de la Generalitat de l'ensenyament i de la salut públiques.

Tot això serà possible si Catalunya manté la seva unitat com a nació impedit que es puguin consolidar comunitats diferenciades per raons ètniques o lingüístiques. *Cal restablir el principi que són catalans tots els que viuen i treballen a Catalunya i defensar la normalització de la llengua catalana, perquè l'educació generalitzada faci també general el coneixement i l'ús de la llengua catalana, garantint al màxim el respecte a la llengua i a les expressions dels que no han nascut a Catalunya.*

6. Per una política democràtica de benestar i de cultura

En l'últim període veiem que les petites conquestes aconseguides per la classe obrera per a la millora de les condicions de vida són retallades pel govern del PSOE. D'altra banda, l'ofensiva del gran capital provoca a hores d'ara un deteriorament greu dels serveis i prestacions públiques, comptant-hi el desmantellament de la seguretat social. Davant d'això, els comunistes pensem que cal fer fort un ampli moviment de masses per frenar aquest procés.

El problema de la salut no és un problema exclusivament biològic, sinó fonamentalment social i per tan polític. La salut no és pas tan sols la negació de la malaltia i el seu tractament, sinó que s'inscriu en una política econòmica, ambiental, educativa i sociològica, que li donen un caràcter dialèctic i expressió de lluita de classe. El nostre objectiu està, en primer lloc, en la millora de les prestacions a la salut

contra el dirigisme, contra el colonialisme cultural que avui es plasma amb caràcter anglo-saxó marcat, i estem a favor d'una veritable cultura de solidaritat humana i de lluita contra el racisme, la intolerància, l'individualisme i el xovinisme.

El PCC denuncia l'absència d'una política de veritable cultura popular per part de les autoritats estatals i de la Generalitat, la falta de biblioteques públiques i de subvencions dirigides cap als barris perifèrics, com també la mediatització de la cultura que es realitza a través dels mitjans de comunicació, com la TVE.

El PCC denuncia l'abandó a què l'administració central i la Generalitat tenen sotmesa la cultura física i l'esport. El PCC propugna la creació d'instal·lacions esportives als barris perifèrics i la subvenció per al desenvolupament de l'esport.

El PCC creu necessari l'estímul, suport i ampliació de l'educació física en els nens com també dotar els col·legis dels equípaments necessaris.

7. Per la conservació de l'equilibri ecològic

Les formes de producció del sistema capitalista, l'objectiu del qual és el màxim benefici amb el mínim esforç, tenen conseqüències nefastes per a la conservació de la naturalesa i de l'equilibri ecològic, i comporten la destrucció sistemàtica i irreversible de recursos naturals en benefici d'uns interessos immediats, la qual cosa posa en qüestió la supervivència humana sobre el planeta. El PCC planteja per a Catalunya la necessitat d'establir un nou model de creixement equilibrat, respectuós amb els equilibris naturals, que contempli la desaparició de les centrals nuclears.

És necessari fomentar les energies alternatives, el compliment de les precàries lleis actuals sobre el tema i aprofundir contra la contaminació ecològica, la crema i destrucció de boscos, la pluja àcida, etc. Cal lluitar, també, per un pla d'emergència sobre les centrals nuclears de Catalunya, que contempli tot el territori i la recuperació del Mediterrani.

El PCC considera necessari combatre el frau en els productes de consum, com també l'especulació a què estan sotmesos.

En resum, el PCC està per la defensa de la naturalesa i l'equilibri ecològic com un bé de les generacions presents i futures.

Aquest és doncs, el conjunt de propostes que el PCC fa per anar conjuntament amb totes les forces d'esquerra cap a un procés de transformacions de la societat que es pot expressar amb el lema:

"Per la pau, el treball i el dret d'autodeterminació".